

2019 m. gruodžio 19 d. Teisingumo Teismo (trečioji kolegija) sprendimas byloje (Landesgericht Salzburg, Bezirksgericht für Handelssachen Wien (Austrija) prašymai priimti prejudicinį sprendimą) Barbara Rust-Hackner (C-355/18), Christian Gmoser (C-356/18), Bettina Plackner (C-357/18)/Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich ir KL/UNIQA Österreich Versicherungen AG, LK/DONAU Versicherung AG Vienna Insurance Group, MJ/Allianz Elementar Lebensversicherungs-Aktiengesellschaft, NI/Allianz Elementar Lebensversicherungs-Aktiengesellschaft (C-479/18)

(Sujungtos bylos C-355/18–C-357/18 ir C-479/18) ⁽¹⁾

(Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Laisvė teikti paslaugas – Gyvybės draudimas – Direktyvos 90/619/EEB, 92/96/EEB, 2002/83/EB ir 2009/138/EB – Teisė atsisakyti sutarties – Netinkamas informavimas apie sąlygas pasinaudoti šia teise – Pareiškimo apie sutarties atsisakymą formos reikalavimai – Poveikis draudimo įmonės įsipareigojimams – Terminas – Teisės atsisakyti sutarties pasibaigimas – Galimybė atsisakyti sutarties vėliau, jau ją nutraukus – Išperkamosios sumos grąžinimas – Sumokėtų įmokų grąžinimas – Teisė į kompensacines palūkanas – Senatis)

(2020/C 68/04)

Proceso kalba: vokiečių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Landesgericht Salzburg, Bezirksgericht für Handelssachen Wien

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovai: Barbara Rust-Hackner (C-355/18), Christian Gmoser (C-356/18), Bettina Plackner (C-357/18), KL, LK, MJ, NI (C-479/18)

Atsakovės: Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich (C-355/18–C-357/18), UNIQA Österreich Versicherungen AG, DONAU Versicherung AG Vienna Insurance Group, Allianz Elementar Lebensversicherungs-Aktiengesellschaft, Allianz Elementar Lebensversicherungs-Aktiengesellschaft (C-479/18)

Rezoliucinė dalis

- 1990 m. lapkričio 8 d. Tarybos antrosios direktyvos 90/619/EEB dėl įstatymų, norminių teisės aktų bei administracinių nuostatų, susijusių su tiesioginiu gyvybės draudimu, derinimo, apibrėžiančios nuostatas, padedančias veiksmingai naudotis laisvė teikti paslaugas, ir iš dalies keičiančios Direktyvą 79/267/EEB, iš dalies pakeistos 1992 m. lapkričio 10 d. Tarybos direktyva 92/96/EEB, 15 straipsnio 1 dalis, siejama su 1992 m. lapkričio 10 d. Tarybos direktyvos 92/96/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginiu gyvybės draudimu, derinimo, iš dalies keičiančios direktyvas 79/267/EEB ir 90/619/EEB (Trečioji gyvybės draudimo direktyva), 31 straipsniu, 2002 m. lapkričio 5 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/83/EB dėl gyvybės draudimo 35 straipsnio 1 dalis, siejama su šios direktyvos 36 straipsnio 1 dalimi, ir 2009 m. lapkričio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2009/138/EB dėl draudimo ir perdraudimo veiklos pradėjimo ir jos vykdymo (Mokumas II) 185 straipsnio 1 dalis, siejama su šios direktyvos 186 straipsnio 1 dalimi, turi būti aiškinamos taip, kad terminas, skirtas pasinaudoti teise atsisakyti gyvybės draudimo sutarties, pradedamas skaičiuoti nuo to momento, kai draudėjui pranešama, kad sutartis sudaryta, net jeigu draudimo įmonės šiam draudėjui pateiktoje informacijoje:

— nepatikslinama, kad sutarčiai taikytinoje nacionalinėje teisėje nenumatyta jokių formos reikalavimų, siekiant pasinaudoti minėta teise atsisakyti sutarties, arba

— nurodyti formos reikalavimai, iš tiesų nenumatyti šiai sutarčiai taikytinoje nacionalinėje teisėje arba sutarties sąlygose, jei dėl to iš draudėjų neatimama galimybė pasinaudoti teise atsisakyti sutarties iš esmės tokiais pat sąlygomis kaip ir tuo atveju, jei informacija būtų buvusi teisinga. Prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikę teismai, remdamiesi bendru vertinimu, atliekamu atsižvelgiant į nacionalinės teisės aktus ir pagrindinių bylų faktines aplinkybes, turi įvertinti, ar dėl draudėjui pateiktoje informacijoje esančios klaidos jis neteko tokios galimybės.

2. Direktyvos 90/619, iš dalies pakeistos Direktyva 92/96, 15 straipsnio 1 dalis, siejama su Direktyvos 92/96 31 straipsniu, turi būti aiškinama taip, kad tuo atveju, kai draudimo įmonė neinformuoja draudėjo apie jo teisę atsakyti sutarties arba kai draudimo įmonė perduoda klaidingą informaciją ir dėl to draudėjas netenka galimybės pasinaudoti savo teise atsakyti sutarties iš esmės tokiomis pat sąlygomis kaip ir tuomet, jei informacija būtų buvusi teisinga, terminas, skirtas pasinaudoti šia teise, nepradedamas skaičiuoti, net jei draudėjas kitais būdais sužinojo apie teisės atsakyti sutarties egzistavimą.
3. Direktyvos 90/619, iš dalies pakeistos Direktyva 90/619, 15 straipsnio 1 dalis, siejama su Direktyvos 92/96 31 straipsniu, ir Direktyvos 2002/83 35 straipsnio 1 dalis, siejama su šios direktyvos 36 straipsnio 1 dalimi, turi būti aiškinamos taip, kad nutraukus sutartį ir šalims įvykdžius visus iš jos kylančius įsipareigojimus, visų pirma draudimo įmonei sumokėjus išperkamąją sumą, draudėjas dar gali pasinaudoti savo teise atsakyti sutarties, jei sutarčiai taikytina teisė nereglamentuoja neinformavimo arba klaidingo informavimo apie teisę atsakyti sutarties pasekmių.
4. Direktyvos 90/619, iš dalies pakeistos Direktyva 92/96, 15 straipsnio 1 dalis, Direktyvos 2002/83 35 straipsnio 1 dalis ir Direktyvos 2009/138 185 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinamos taip, kad pagal jas draudžiamos nacionalinės teisės normos, pagal kurias draudimo įmonė draudėjui, pasinaudojusiam savo teise atsakyti sutarties, privalo sumokėti tik išperkamąją sumą.
5. Direktyvos 90/619, iš dalies pakeistos Direktyva 92/96, 15 straipsnio 1 dalis, Direktyvos 2002/83 35 straipsnio 1 dalis ir Direktyvos 2009/138 186 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinamos taip, kad pagal jas nedraudžiamos nacionalinės teisės normos, kuriose numatytas trejų metų senaties terminas, skirtas pasinaudoti teise į kompensacines palūkanas, atsirandančia, kai draudėjas, pasinaudojęs teise atsakyti sutarties, prašo grąžinti nepagrįstai sumokėtas sumas, su sąlyga, kad toks nustatytas terminas neigiamai nepaveikia šio draudėjo teisės atsakyti sutarties veiksmingumo, o tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą byloje C-479/18 pateikęs teismas.

(¹) OL C 294, 2018 8 20.
OL C 427, 2018 11 26.

2019 m. gruodžio 19 d. Teisingumo Teismo (antroji kolegija) sprendimas byloje (Consiglio di Stato (Italija) prašymas priimti prejudicinį sprendimą) Arriva Italia Srl, Ferrotramviaria SpA, Consorzio Trasporti Aziende Pugliesi (CO.TRA.P)/Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti

(Byla C-385/18) (¹)

(Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Valstybės pagalba – Sąvoka – Sunkumų patirianti valstybės geležinkelių įmonė – Pagalbos priemonės – Finansinės pagalbos skyrimas – Tikslas – Valstybės geležinkelių įmonės veiklos tęsimas – Lėšų skyrimas ir turimos šios valstybės įmonės kapitalo dalys – Perdavimas į kitos valstybės įmonės kapitalą – Privataus investuotojo kriterijus – Pareiga iš anksto pranešti apie naują pagalbą)

(2020/C 68/05)

Proceso kalba: italų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Consiglio di Stato

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovai: Arriva Italia Srl, Ferrotramviaria SpA, Consorzio Trasporti Aziende Pugliesi (CO.TRA.P)

Atsakovė: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti